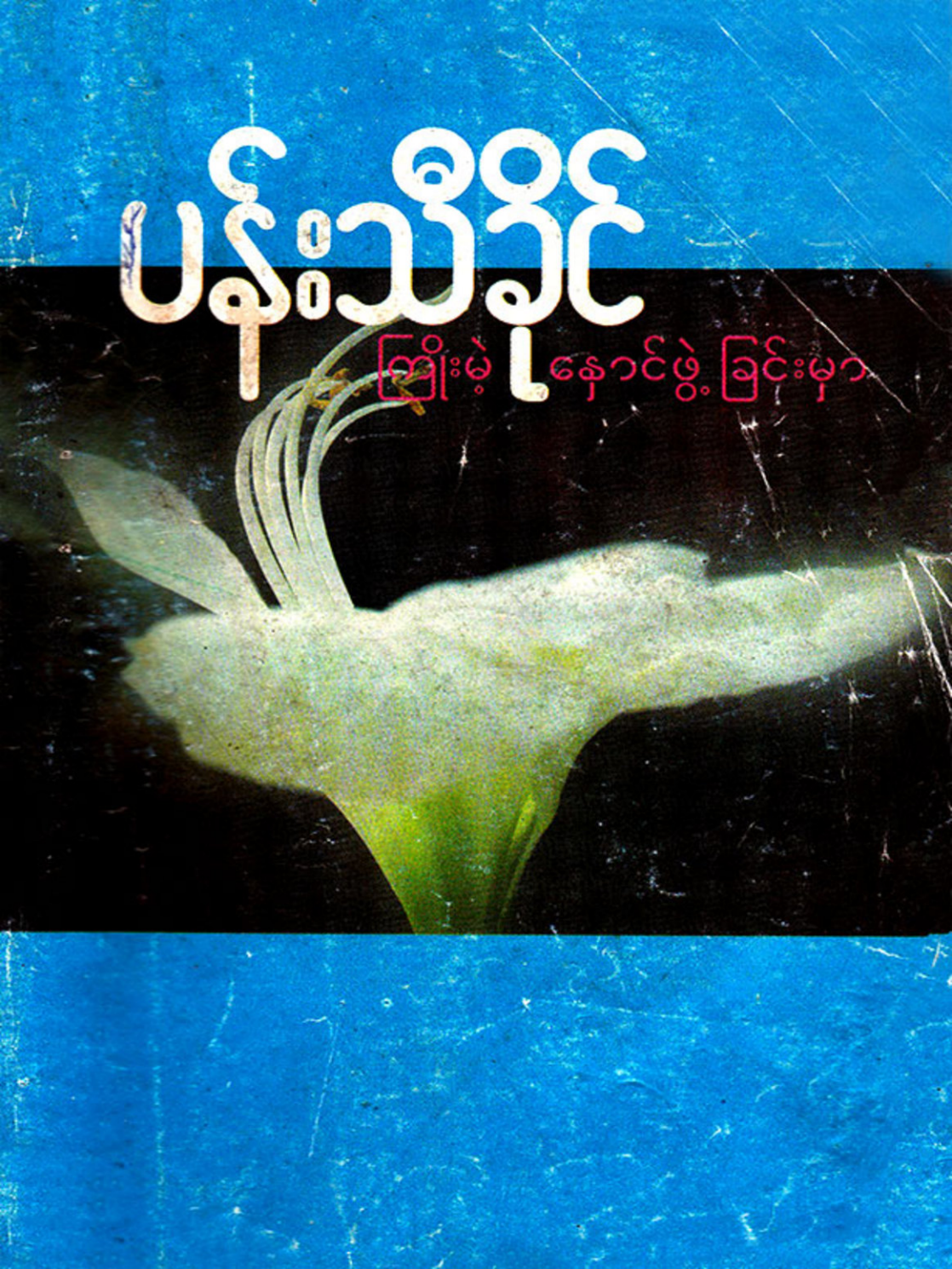

ပန်းသီချင်း

ကြိုးမဲ့ လှောင်ဖွဲ့ခြင်းမှတ်တမ်း

"သမီးရေ...ဝါလေး"

"ရှင်...မေမေ"

ဝါလေးက ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေကို ဘီးကျဲနှင့် ထပ်တလဲလဲ ဖြီးချရင်းမှ ထူးလိုက်သည်။ ။

"သမီး...ထမင်းစားရအောင်"

"လာပါပြီ မေမေ...ခဏလေး"

"အေးပါ...မြန်မြန်လာခဲ့...ဟိုမှာ အဖေနဲ့ အစ်ကိုက စောင့်နေပြီ"

မေမေ့စကားကြောင့် ဝါလေးက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ။

"မေမေရယ်...ဝါလေး ငရဲကြီးအောင်...စားနှင့်ပါလား။ ဝါလေးက ဒီမှာ ပြင်တုန်း ဆင်တုန်း မပြီးသေးဘူး"

ဝါလေး အတွန့်တက်မိသည်။ ။ ထမင်းဆို လက်ဆုံစားမှ ကြိုက်တတ်သော မေမေ့အကြောင်း ကို ဝါလေးက သိပါသည်။ ။

သိပေမယ့်လည်း တစ်ခါတလေ မလိုက်နာနိုင်အောင်ဖြစ်ရ၏။

"သမီးရယ်...သမီး ဖေဖေက ကုမ္ပဏီကိုသွား၊ သားကြီးက ဆေးရုံသွား၊ သမီးက ကျောင်းသွားဆိုတော့ နေ့လယ်စာထမင်း မေမေ စားမကောင်းဘူး။ မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ မစားတတ်သလိုကြီး၊ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ။ သားနဲ့ သမီးကို မေမေ သိပ်သတိရ တယ်"

"ဖေဖေ့ကိုရော..."

မေမေ့စကားကို ဝါလေးက စသည် ။

"ဟဲ့...ပေါက်ကရ...အမေကို"

မေမေက အနေခက်စွာ ဟန့်တားတတ်ပါသည် ။

"သမီး...ဝါလေး အခု ဆင်းလာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေရယ်၊ လာပါပြီ"

ဝါလေးက မေမေ လောဆော်နေတာမို့ အီတာနတီရေမွှေးပုလင်းလေးကို ကောက်ကာ ဆံပင် တွေကို တရှူးရှူးဆွတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်ကို ဆွတ်သည် ။

ရေမွှေးပုလင်းကို မှန်တင်ခုံပေါ် ပြန်ချကာ မှန်ရှေ့က ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည် ။

အင်း...ချစ်စရာလေးမှ ဖြစ်ရဲ့ လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည် ဝါလေးက သိပ်အလှကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်စရာ ကောင်းအောင်သာ နေလို့ ရမည်။ ပြည့်စုံသောအလှ၊ ထယ်ဝါသောအလှ၊ ဝံ့ကြွားသောအလှ ဝါလေးမှာ မရှိ။

အဲဒီမေမေဟာလေ ဝါလေးကို အရမ်းလှအောင်တော့ မမွေးဘူး။ ဝါလေး နှုတ်ခမ်းစူသည် ။ စိတ်ထဲမကျေနပ်ချင်ပါ။ အသားကလည်း ညိုချင်သည် ။ အရပ်ကလေးကလည်း ပုချင်သည် ။ ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းတာဆိုလို့ ဆံပင်မည်းမည်းခဲခဲ ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့တွေပဲ ရှိသည် ။

တချို့ကဆို ဆံပင်နဲ့ လူနဲ့ မလိုက်ဘူးတဲ့ ။ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဆံပင်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်လို့ သာ ပိုင်ဆိုင် နေတာပေါ့။

ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ဝါလေး ဘယ်လောက် ပြုစုရသလဲ။ ဘယ်
လောက်ပင်ပန်းဒုက္ခခံပြီး ထားရသလဲ၊ ခေါင်းပေါ်မှာ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်
ပဲ ရွက်ထားသလို လေးနေသည်။ ။

နေပူလွန်းရင် ထိုဆံပင်ကြီးနှင့် ရူးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သည်။ အိုက်
လွန်းလို့ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ။ လျှော်ရင်လည်း တော်တော်နှင့် မခြောက်တ
တ်ပါ။ လျှော်ရတာလည်း ခက်၊ သုတ်ရတာလည်း ခက်၊ ညအိပ်လျှင်လ
ည်း ကိုယ့်ဆံပင် ကိုယ်ပြန်ဖိမိပြီး တော်တော်ဒုက္ခရောက်ပါသည်။ ။ ထိုင်
နေလည်း သတိ ထားရသည်။ ။

နှစ်ရက် သုံးရက် ခေါင်းမလျှော်လျှင် စိတ်တွေရှုပ်ကာ ဘာမှ လုပ်ကို
င်ရတာ စိတ်မပါချင် တော့။ သူများ တွေက ဆံပင်ကြီးလှလိုက်တာ၊
ကောင်းလိုက်တာဟု ပဲ သိကြတာ။ နောက်ကွယ်က ဒုက္ခကို မသိကြပါ။

ခေါင်းလျှော်ရတာ ရှန်ပူလည်း အရမ်းကုန်ပါသည်။ ။ တစ်ခါဝယ်လျှ
င် စီးကရက်ရှမ်းပူ ဘူးကြီး လေးဘူး။

စားမေးပွဲတွေ ဘာတွေ နီးလျှင် မေမေက ဝါလေးကိုသနားသည်။ ။

"ဒီဆံပင်ကြီးနဲ့ ဝါလေး ပင်ပန်းလိုက်တာ။ ညှပ်ပစ်ရမှာ နှမြောလို့
သာ"ဟု ဆိုတတ်သည်။ ။ ဝါလေးကလည်း မညှပ်ရက်ပါ။ ထိုဆံပင်တွေ
ကို ဝါလေး သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ။ ချစ်ပါသည်။ ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ည
စ်တာကလွဲလျှင် ဝါလေး မြတ်နိုးလွန်းရပါသည်။ ။

ဝါလေးက အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာ
ခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုက ထမင်းစားပွဲမှာ အဆင်သင့်။

"အဟင်း"

ဝါလေးက မချိုမချည် ရယ်သည်။ ။ မေမေက ရှိုးအပြည့်နှင့် ဝါလေးကို

လှမ်းကြည့်ပါသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ ကိုကိုက...

"ဒါကဘယ်လဲ"ဟု ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကောက်ကိုင်ကာ မေးသည်။
ထမင်းစားခန်းထောင့်မှာ ချိတ်ထားသော နာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်
သေး၏။

"ဘရဏီက သူ့မွေးနေ့ကျွေးမလို့ တဲ့။ လာခေါ်မှာ "

ဝါလေးက မပွင့်တပွင့် ဖြေမိသည်။ ကိုကိုက 'ကျွတ်'ဟု ရေရွတ်သ
ည်။

"ဒါနဲ့ များ မေမေက ထမင်းစားစောင့်ခိုင်းသေးတယ်။ ဒီမှာ စားသွား
တော့ ဟိုရောက်ရင် ဘယ်လိုစားတော့မလဲ"

ကိုကိုက သဘာဝကျကျမေးပါသည်။ ဝါလေးက မေမေ့ကိုလှမ်းကြ
ည့်၏။ နေ့လယ်စာကို လက်ဆုံစားခွင့် မရတာမို့ ညစာဆိုလျှင်တော့ မိ
သားစုဆုံမှ စားရအောင် မေမေက စီစဉ်ထားလေ သည်။

မေမေ့ဆန္ဒကို သိနေတော့ ဝါလေးက ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ဘဲ မြုံ
စိနေတာ။ မေမေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဝင်စားရမှာ ပါ။

"မေမေက ညစာဆို အတူတူစားမှ ကြိုက်လို့ "

ဝါလေးစကားကို မေမေကရယ်ပါသည်။

"သမီးရယ် ဒီလိုဒင်နာရှိရင် မေမေက ဇွတ်မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဆာမှ
စားပေါ့။ အဆာပြေ စားချင်လည်း စား။ သမီးလေး သဘောပါ။ မေမေ
ကို အားနာရတယ်လို့ "

ဖေဖေက ဝါလေး ရှုံ့မဲ့နေတာကို ပြုံးသည်။

"နည်းနည်းတော့ စားမှာ ပေါ့"

ပုစွန်ကို ငါးဆုပ်ဟင်း ချက်ထားတာမို့ ဝါလေးအကြိုက်ပါ။ ဒန့်ဒလွန်ရွက်လည်း ဝါလေးက ကြိုက်သည် ။ ငါးပိထောင်းကလည်း ဝါလေးအကြိုက် မွေးမွေး၊ အသားဟင်းတစ်ခွက်ပါမှ စားတတ်သော ကိုကိုအတွက်က ဆိတ်ကလီစာ လုပ်ထားပေးပါသည် ။

"အသားဟင်းမပါရင် စားရတာပေါ့ရှပ်ရှပ်ကြီး မေမေရဲ့ "ဟု ကိုကိုပြောတတ်တာမို့ မေမေက ကိုကိုအကြိုက်သိကာ အမြဲလုပ်ပေးပါသည် ။

"ဘရဏီက ဘယ်မှာ ကျွေးမှာ လဲ"

"မသိဘူး ကိုကိုရဲ့ ၊ ဖိုးထူးနဲ့ ဝါလေးကို ကျွေးမှာ " ဝါလေးရယ်၊ ဘရဏီရယ်၊ ဖိုးထူးရယ်က အရမ်းခင်သည် ။ တည့်လိုက် မတည့်လိုက်နှင့် ခင်ကြတာ။ သူတို့ သုံးယောက်တည့်နေလျှင် မျက်စိ နောက်လောက်သည် ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြလျှင် နားအေးသည် ။ မျက်စိ ရှင်းသည် ။ သို့သော် ကြာကြာ စိတ်လုပ်လေ့ မရှိကြဘဲ ပြန်ပြန် တည့်သွားကြသည် ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်တာမို့ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါပဲ။

"ဘရဏီက ငါ့မကျွေးဘူးလား"

"ကိုကိုကို ဖိတ်လို့ လား၊ မဖိတ်ရင် မကျွေးလို့ ပေါ့"

ဝါလေး စကားကြောင့် ကိုကို အောင့်သွားရသည် ။

"အေးပါ...ဒီတစ်ခါဖျားရင် တခြားဆရာဝန်ပင့်လို့ ပြောလိုက်မယ်"

"ပြောပေါ့"

ဝါလေး ထမင်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ ဘရဏီနှင့် ဖိုးထူးရောက်လာကြသည် ။

ဘရဏီ ဘာတွေဦးနှောက်စားထားသလဲမသိ။ ဖိုးထူးမျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အီစမ့်နေပုံရလေသည်။ ။

"အောင်မာ...ရှင်က အုပ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

ဝါလေး ထမင်းစားနေတာမြင်တော့ ဘရဏီက မကျေနပ်ချင်။

"ကျုပ်ကျွေးတာတွေ မကုန်ရင် လျော်ရမယ် သိလား"

"ကုန်ပါတယ်၊ အဆာပြေစားတာပါဆို"

ဖိုးထူးက ဝါလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

"နီနီ...သူဗိုက်ဆာလို့ စားတာ စားပါစေ၊ ဘာလို့ သွားပြောနေရတာလဲ။ နင် အလှပြင်တာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်။ ငါ ကားထဲမှာ တစ်ရေ့ရဲ့တယ် သိလား။ ဗိုက်ဆာတာ လိမ့်နေပြီ"

ဖိုးထူးက စောင့်ခဲ့ရတာမို့ ရှုံ့မဲ့ညစ်ထေးနေတော့သည်။ ။

"မိန်းကလေးပဲ၊ အလှပြင်တာ ကြာမှာ ပေါ့"

"မင်းသမီးကျနေတာပဲ"

"မင်းသမီးမှ ပြင်ရမှာ လား"

ဘရဏီက မခံဘဲ ပြန်ရန်တွေ့သည်။ ။

"အေးပါ...မွေးနေ့မို့လို့ တစ်ရက်လောက် သည်းခံတာ။ နောက်နေ့ဆို တာ့တာပဲ။ ငါ့ကို အိမ်က ဒရိုင်ဘာမှတ်နေတယ်"

"အမယ်လေး...တစ်ခါတလေ စောင့်ရတာများ "

ဝါလေးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး...

"ကဲပါ...ဖိုးထူး ဆာတယ်ဆို...ဝင်စားပါလား"

"နေပါစေ၊ မစားတော့ဘူး"

ဖိုးထူးက ဝါလေး တိုက်တွန်းပေမယ့် ခေါင်းခါသည် ။

"ဒါဆို သွားကြမယ်လေ"

ဝါလေးက မြန်မြန်လက်စသတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

"နီနီ"

"ဟင်"

"ငါရော မပါဘူးလား"

ကိုကိုစကားကြောင့် နီနီက ဝါလေးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဝါလေး...ကိုကိုကို ငါဖိတ်လိုက်တဲ့ စာရော"

ဘရဏီအမေးကြောင့် ဝါလေးက ပါးစပ်ကလေး ပိတ်ရယ်သည် ။

"အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားတာ။ အင်္ကျီလျှော်တော့ ရေစိုသွားလို့ မပေးလိုက်ရဘူး။ ဖိတ်ဖို့ ငါမေ့နေတာ"

"ဟင်"

ဝါလေး တမင်ညစ်မှန်း ဘရဏီ သိလိုက်ပါသည် ။ ကိုကိုကို မဖိတ်ပေးဘဲ လျှို့ဝှက်လိုက်တာ ပါ။ ကိုကိုသာ နီနီကို ပြောဖွင့်မမေးလျှင် ပြီးရော။

ကိုကိုက နီနီ မဖိတ်ဘူးထင်၊ နီနီက ကိုကိုဂရုမစိုက်ဘဲ မလိုက်ဘူးထင်။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ ခုတော့ ပေါ်သွားပြီ။

ကိုကို တိတ်တိတ်မနေလို့ "ဟွန့်"

"နီက ဖိတ်ပါတယ် ကိုကို၊ သေသေချာချာ စာရေးပေးလိုက်တာပါ။

ဝါလေး ဖျောက်ပစ် လိုက်တာ။ ကိုကိုကိုမဖိတ်ဘဲ နေပါ့မလားလို့ ။"

ဘရဏီက ကိုကိုကို ခွဲခွဲကလေး ဆိုပါသည် ။ ကိုကိုက ကျေနပ်သွား ၏။

"ကိုကို လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်"

"အင်း"

ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်တာကို ဝါလေးမုန်းသည် ။

ဘရဏီကိုဆို ကိုကိုရော ဖိုးဖူးရော သိပ်ဂရုစိုက်သည် ။ သည်းသည်း ကို လှုပ်နေကြတာ။ ကြာတော့ မနာလိုတောင် ဖြစ်ရပါသည် ။

ဘရဏီကလည်း ဘရဏီပါ။ အရမ်းလှသည် ။ အရပ်ကလေးကလည်း မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း ဖယောင်းတိုင်လေးလို မွတ်နေသည် ။ နုဖတ်နေ သည် ။ မျက်နှာလေးကလည်း အပြစ်တစ်ခုမှ မရှိ။ နဖူးပြေပြေလေး၊ နှာတံစင်းစင်းလေး၊ နှုတ်ခမ်းအိအိ ထွေးထွေးကလေး၊ မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းပြီး စူးလက်တောက်ပနေသည် ။ မျက်ခုံး ကလေးက နက်နက် တန်းတန်းကလေး။ ပါးပြင်စပ်မှာ မွေးညင်းကလေးတွေနှင့်။ ခြေတံလက်တံ ကလေးတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်။ ဆံပင်လေးက ကျောပေါ်မှာ ဝဲဖြာအိကျနေသည် ။ ဘာပဲ ဝတ်ထား ဝတ်ထား ထင်းနေအောင် ပေါ်သည် ။ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိုးထုတ်ထုတ် ဝါလေးက ပုတက်တက်နှင့် ဘရဏီဘေးမှာ မှီ န်ပျောက်နေတတ်ပါသည် ။

"နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်တဲ့ ၊ ကြားဖူးလား။ ဘရဏီက အရမ်းလှတာ တောရုံ ကောင်မလေး မမိဘူး သိလား"

ကိုကိုက အဲဒီလို ဆိုတတ်ပါသည် ။ ဘယ်လောက် တန့်န့် ဖြစ်စရာ

ကောင်းလဲ။

"အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး"

ဆန့်ကျင်စကား ဆိုမိသည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသ ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘရဏီက တကယ်လှတာ။ ဘယ်သူနဲ့ ယှဉ်ယှဉ် မ ညှိဘူး။ သူ့အရပ်ကလေးနဲ့ အသားလေးက သိပ်လှတယ်"

မြန်ရေရှက်ရေ ချီးကျူးနေတာ အမြင်ကတ်စရာပါ။

"အဲဒါ ကိုကိုကြိုက်နေလို့ ပါ"

"မဆိုင်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မဆိုင်ဘူး ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး သတ်မှတ်ချက်တူတယ်"

"အလကား နှာပူးတွေ"

"ဟ...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

ရင်ထဲမခံချင် အောင့်သက်လာကာ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပြောပစ်လိုက်ပါသ ည် ။

"ဝိုကို ဝိုပါတယ်"

"အရှိကို အရှိတိုင်းပြောတာပါ ဝါလေးရယ်"

ကိုကိုက ဝါလေး စိတ်ဆိုးအောင် စိတ်မဆိုးဘဲမနေနိုင်အောင် စသ ည် ။ ကိုကိုက ပိုပိုသာသာ စတာပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ မှန်နေသည် ။ ဘရဏီကိုဆို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် ။ ကောင်လေးတွေက

သမင်လည်ပြန် ငေးတတ်သည်။ ။ ဦးစားပေးလွန်းသည်။ ။

"ဝါလေး...စိတ်ပုပ်မ၊ ပုပ်စပ်တာ ကြည့်စမ်း။ ကိုကိုကိုမပြောပေးဘူး။"

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဘရဏီက ရန်တွေ့သည်။ ။ ဝါလေးက သူမဟုတ်သလို လုပ်နေသည်။ ။

"အေးပါ...ရှင့်အလှည့်ရောက်မှ သိမယ်"

"သိ...သိ...ဘာဖြစ်လဲ"

"အင်း...ပြီးတာပဲ"

ဘရဏီက တေးမှတ်ထား၏။ ဝါလေးကိုကိုကို မပြောဘဲ ထားခဲ့တာကို နီနီ လုံးဝ မကျေနိုင်ပါ။ နီနီရင်ထဲက ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး နှလုံးသားမှာ တည်ငြိမ်စွာ နေရာယူထားသူက ကိုကိုပါ။

ဒါကို နီနီပဲ သိပါသည်။ ။ ကိုကိုကလွဲလျှင် နီနီ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့ပေမယ့် ဝါလေးကို နီနီ ကြောက်သည်။ ။ ဝါလေးက စွာသည်၊ ဆိုးသည်၊ ပုပ်စပ်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးမို့ စိတ်ဓာတ်ကိုသိနေသည်။ ။

ဝါလေး အစ်ကိုကို နီနီ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။ ကိုကိုအပေါ် ယိုင်ချင်သော၊ ညွတ်ချင်သော၊ ပျော်ဝင်ချင်သောစိတ်ကို ဝါလေးကြောင့် တင်းခံထားနိုင်သည်။ ။ ဝါလေးသာ ဘေးနားမရှိလျှင် ကိုကိုနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

ဝါလေးကို ဘယ်တော့မှ ယောင်းမ မတော်ချင်ပါ။ ဝါလေးက နီနီအပေါ်ဆို ပိုပြီး မရှုစိမ့်ဖြစ်ကာ မျက်မှန်းကျိုးချင်သည်။ ။

ခင်တာက ခင်တာတစ်ဖက်။ ကြည့်မရတာက ကြည့်မရတာတစ်ဖက် စိတ်က နှစ်ခွဲဖြစ်နေ သည် ။

F-2(A)

နို့ကို ငယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ် သူချစ်ပါသည် ။ ညီအစ်မ မရှိသူတွေမို့ ညီအစ်မလို သံယောဇဉ် ပိုပါသည် ။ စေတနာလည်း ရှိသည် ။

သို့သော် နီက နေရာတကာ ဝါလေးထက် သာနေသည် ။ ဒါကို ဝါလေး ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင် စွမ်း မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ တရားမဲ့နေတတ်သည် ။ ဝါလေးစိတ်ကို ဝါလေး မထိန်းနိုင်။ အဲဒါတွေ သိထားတော့ နီလန့်ပါသည် ။ ခပ်ခွာခွာ နေဖို့ ကျတော့လည်း နီမှာ ဝါလေးပဲ အဖော်ရှိသလို၊ ဝါလေး မှာ လည်း နီပဲ အဖော်ရှိပါသည် ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ သတိရလိုက်နှင့် နေ့ရက်တွေ ဖြတ်ကျော် လာခဲ့ရသည် ။

ဝါလေး နို့ထက်သာအောင် စာကျက်သည် ။ နို့ထက်သာအောင် ကြိုးစားသည် ။ နို့ထက် အောင်မြင်မှုတွေ ရှိချင်သည် ။ ဒါက ဝါလေးအတွင်း စိတ်ပါ။ နီကတော့ ဝါလေးကို မပြိုင်လိုပေ။ ဝါလေးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ချင်ပါသည် ။ နီက ကိုကိုကို ချစ်နေမိပြီလေ။

သည့်အတွက် နီက အရှုံးကြီး ရှုံးနေပြီးသားပါ။ ဒါကို ဝါလေး မသိသေး။ သိသွားမှာ နီ ကြောက်သည် ။ ဖိုးထူးကို နီ စိတ်ဝင်စားသည် ဟု သာ ဝါလေး ထင်စေချင်ပါသည် ။ ဒါမှ ဝါလေး နို့ကို အနိုင်မကျင့်မှာ ။

"ဘယ်ဆိုင်ကိုသွားမှာ လဲ...ပြော"

ဖိုးထူးကားကို ဝါလေးတို့ ခြံဝင်းထဲမှာ ပဲ ရပ်ခဲ့ကာ ဖေဖေတောင်း အောင်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ ကြပါသည်။ ။

ကိုကိုက မောင်းပြီး ဖိုးထူးက ဘေးတစ်ဖက်မှာ ။ ဘရဏီက တစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး ဝါလေးက ဟိုးနောက်ဆုံးက ခုံမှာ သွားထိုင်သည်။ ။ ဘရဏီနှင့် ကပ်မထိုင်ပါ။

ဘရဏီက ဖြူစွတ်နေသောဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ဝါလေးက အနက် ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား သည် မို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

"ယူဇနသွားမယ်လေ...အဲဒီမှာ သိပ်ကောင်းတယ်"

နီနီစကားကို နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ကောင်းသားပဲ"

"ကောင်းတယ် နီနီ...အဲဒီမှာ ဟင်းပွဲစုံတယ်"

ဝါလေးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သည်။ ။ မသွားချင်ပါ။ လုံးဝ မသွားချင်ပါ။ နီနီပြောသော ယူဇနကို ဝါလေးက မသွားချင်။ ယူဇနမှာ ကောင်းမှန်း၊ ဈေးသက်သာမှန်း သိသော်လည်း နီနီဆန္ဒကို မလိုက်လျောချင်။ အတိုက် အခံ လုပ်ချင်သည်။ ။ နီကသာ ဘာမှ မပြောလျှင် ဝါလေးက ယူဇန သွား ချင် သွားမှာ။ ။ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည် လေ။ သို့ပါသော်လည်း ခုတော့ မ သွားချင်တော့ပေ။

"မသွားပါဘူး တခြားဆိုင်ပဲ"

"ဟင်"

နီနီက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဝါလေး တမင်လုပ်ပြီဆိုတာ သိ၏။

"ရတယ်လေ၊ ဝါလေးကြိုက်တဲ့ ဆိုင်သွားပါ။ နီက မွေးနေ့ရှင်ပဲ ကျွေးရမှာ ပါ။ ဝါလေးသဘော"

ကိုကိုနှင့် ဖိုးထူးက ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။ ။

"ခုမှ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ဆိုင် သွားမယ်၊ မရောက်ဖူးသေးဘူး"

"ဘယ်ဆိုင်လဲ"

ဖိုးထူးက လှည့်ကြည့်ပြီးမေးသည်။ ။

"ပိစ်ဝေါ (Peace World) ငြိမ်းချမ်းရေးကမ္ဘာလေ၊ မကောင်းဘူးလား ။ ဆိုင်လေးက ချစ်စရာလေး၊ အစား အသောက်လည်း ကောင်းမှာ "

"ပြီးရောလေ...မကောင်းရင် နင်ပဲ ဝါလေး"

ဖိုးထူးက ဝါလေးအပေါ်သာ ပုံချသည်။ ။ ဝါလေးက ထိမထင် မျက်နှာ ပေးလေးနှင့် ဘရဏီကို ဆန့်ကျင်လိုက်ရတာ ကျေနပ်သွားပါပြီ။

ပိစ်ဝေါရှိရာ နေရာကို ကိုကိုကလည်း သိပြီးသားမို့ လမ်းပြစရာ မလိုပါ။ ဝါလေးကို နီနီကို မေးလေး ရှေ့ထုတ်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ခေါင်းလေးငုံ့ကာ လက်ထဲက ပဝါစလေးကို ဆော့နေသည်။ ။

ဟွန့်...ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။

ဆံပင်ရှည်တွေကို ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်ထားမိရင်းက ဝါလေး မျက်စော

င်းရွယ်မိပါသည်။ ။

ကိုကိုရှေ့မှာ ဆို ရှက်သလိုလို၊ အနေခက်သလိုလိုနဲ့ အိုက်တင်ချည်း
ပဲ။

ဝါလေးက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ကားအပြင်ကို ငေးနေလိုက်ပါသည်။ ။

ကြည့်မရခြင်းတွေနဲ့ ပူလောင်မနေချင်ပေ။ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ်
ခပ်တိုးတိုး ညည်းနေမိ ပါသည်။ ။

သီချင်းသံကြောင့် ဘရဏီက မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဝါလေး
က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သီချင်းတွေ ဘာတွေညည်းလို့ နေသည်။ ။

နို့မှာ တော့ ကားမောင်းနေသော ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တအံ့
နွေးနွေးနှင့် ပျော်နေမိသည်။ ။ ကိုကိုကို မြင်နေရလျှင် နီကျေနပ်သည်။ ။
ကြည်နူးနေသည်။ ။

လောလောဆယ် ခဏမှာ မပြေလည်ခြင်းတွေကို နီ မေ့ထားချင်ပါ
သည်။ ။

ကိုကို...

နီ ရင်ခုန်နေတယ်။

ကိုကိုရောဟင်...။

ဖိုးထူးက မတည့်တွဲတွဲ နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ အကဲခတ် နေမိသည်။ နီက ဘယ်လိုအမူအရာ ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ စောစောတုန်းက တစ်လမ်းလုံး သည် လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သည် ရောက်မှ အဲဒီပုံဖြစ်သွားတော့တာ။ ဝါလေးကလည်း နီကို ကပ်ဖဲ့တိုက်ပြီး ယူဇန ကို မသွားတာ၊ ယူဇနရဲ့ ဘူဖေးအစီအစဉ်ကို ဝါလေး သိပ်သဘောကျ တာ သူသိသားပဲ။

နီကိုဆို ဝါလေးက ဆန့်ကျင်မြဲ ဆန့်ကျင်သည်။ ခါတိုင်းဆို နီကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ အလျှော့ပေးတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်နေကြ။ သည် နေ့မှ ပဲစိတ်ကောင်းဝင်နေသည်။

"ဖိုးထူး"

"ဟင်"

"နင်က ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ စကားလေး ဘာလေးပြောပေါ့ဟဲ့"

"အသားလွတ်ကြီးပါလား"

ဝါလေးကတော့ တွေ့သမျှ လှည့်ရမ်းနေတော့သည်။ မလွယ်။

"ကားထဲမှာ ပျင်းစရာကြီး"

"ပျင်းရင် လဲသေ"

"နင် တော်တော် အကြင်နာကင်းပါလား ဖိုးထူး"

"တော်ပါပြီ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အကြင်နာတို့ ၊ ကရုဏာတို့ ထားရင် ငါ အသက်တို လိမ့်မယ်။ အသက်ရှည်ရှည် နေနိုင်ဖို့ ငါ နင်တို့ နဲ့ ဝေးဝေးနေမှ ဖြစ်မယ်"

"ကြည့်စမ်း၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ"

ခုလိုကျတော့လည်း စည်းရုံးနေပြန်ရော။ နှစ်ယောက်စလုံး ဖိုးထူးအနား ဝုန်းခနဲ ရောက် လာပြီး တဖုန်းဖုန်း ထုရိုက်သည် ။

ကိုကိုက ကားမောင်းနေရင်း နီနီကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည် ။ နီနီက လက်သီးဆုပ်လျက် သားနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကာ လက်ကလေး တန့်သွားရလေသည် ။

လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ ကိုကိုက နီနီကို အမိန့်ပေးသည် ၊ တားမြစ်သည် ၊ မျက်လုံးကလေးပါပဲ။ နီက နားလည်စွာ ဆင်ခြင်လိုက်၏။

ဒါကို လှစ်နေအောင် ပါးသော ဝါလေးက မြင်သတည်း။

ပိစ်ဝေါ (Peace World) ဆိုင်ကလေးထဲကိုရောက်သွားတော့ ထင်ထားတာထက်ပင် ပိုပြီး လူပြည့်နေသည် ။ ဝါလေးတို့ ထိုင်စရာစားပွဲလွှ

တံပင်မရှိ။

"ခဏနော်...ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်"

အဆိုစင်မြင့်နှင့် နီးကပ်လွန်းသော ထောင့်စွန်းကလေးမှာ စားပွဲတစ်
လုံး ချပေးလေသည် မို့ ကိုကိုက...

"သီချင်းသံ သိပ်ဆူနေမလားခင်ဗျာ"ဟု မေးလိုက်၏။

"မဆူပါဘူး၊ ခုလောက်ပါပဲ။ ဆောင်းဘောက်(စ်)က အပေါ်တင်ထား
တာပါ။ ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလေးတွေပါပဲ"

စားပွဲထိုးလေးလား၊ ဆိုင်တာဝန်ခံလားတော့ မသိ၊ လေးလေးစား
စား ရည်ရည်မွန်မွန် ရှင်းပြ လေသည် ။ ကိုကိုက "အိုကေလေ"ဟု ဆို
ကာ ဦးဆောင်ထိုင်သည် ။

ကဲ...ကြည့်တော့။

ဝါလေးရော၊ နီရော တစ်ခုတည်းကို နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ဖို့ ပြင်ပါ
သည် ။ တိုက်ဆိုင်လွန်း သည် ။ ခုံနေရာရွေးတာချင်း တူသည် ။

နီက ဝါလေးကို ဦးစားပေးသလို ကိုကိုဘေးက ကပ်လျက် ခုံမှာ ပဲထို
င်လိုက်၏။ ဝါလေးက သီချင်းစင်မြင့်နှင့် တည့်တည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဆိုင်ကလေးထဲမှာ မီးအလင်းရောင်က မှိန်ဖျော့နေပါသည် ။ သီချင်း
သံ အေးအေးလေးက အနေတော်လောက်ပါပဲ။ ဆူဆူညံညံမရှိလှ။

သီချင်းဆိုနေသော ကောင်မလေးကို ဝါလေးက တစ်ချက်ကြည့်သ
ည် ။ ဝိတ်တာလေးက မိန်းကတ်ကို ကိုကိုထံလှမ်းပေးပြီး ရိုကျိုးစွာ ရပ်
စောင့်နေ၏။ ဧည့်ခံကြိုဆိုမှုက နွေးထွေး လှိုက်လှဲပြီး ကျေနပ်စရာ
ကောင်းတာကြောင့် သဘောကျသွားမိကြသည် ။

"ကိုကိုက ထမင်းစားပြီးသားဆိုတော့ ဖိုးထူးတို့ နီနီတို့ မှာ ကြလေ၊
ကိုကိုက သိပ်မဆာတော့ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ သောက်မယ်"

ကိုကိုက မိန်းကတ်ကို နီနီဘက် တိုးရွေ့ပေးရင်းက သူ့သောက်ချင်
တာ အရင်ဦးဆုံး မှာ လိုက် ပါသည် ။

"ဝါလေး ဘာစားမလဲ"

အဲဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် တည့်သည် ၊ အလွန်သင့်မြတ်သည် ။ မိန်းကတ်ကို
တစ်ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်ကာ ခေါင်းနှစ်လုံး ပူးကပ်သွား၏။ တိုးတိုး
တိုးတိုးနှင့် တိုင်ပင်ကာ မှာ ကြသည် ။ တော်တော်ကလေးကြာမှ မိန်းက
တ် ဖိုးထူးဘက် ရောက်လေသည် ။

"ဆာလှပြီဟ"

သူတို့ နှစ်ယောက် မှာ နေတုန်း၊ မေးနေတုန်းမှာ ဖိုးထူးက အဆင်သ
င့်ကြည့်ထားပြီး စောင့်နေ ရသေးသည် ။

"ဖိုးထူး မှာ လေ"

ဝါလေးက ခုမှ သူ့ကို အလှည့်ပေးသည် ။ ခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့ နှစ်ယော
က်ပါ။

"ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး အော်နေတာပဲ ရှက်စရာကြီး၊ နည်းနည်း
လေးမှ တင်းမထားနိုင်ဘူး လား ဆာလှပြီ ဆာလှပြီနဲ့ ...ဟွန့်"

"ဟ...တကယ်ဆာလို့ ဆာတယ်ပြောတာပဲ အပြစ်လား"

"အောင့်ထားပေါ့"

"အောင့်ထားစရာလား။ အစာအိမ်ရောဂါ ရလိမ့်မယ်"

"အမယ်လေး...ပိုပြန်ပြီ"

ဝါလေးက ဖိုးထူးကို ပြောရင်းက သီချင်းသံ ရပ်သွားတော့ စင်ပေါ် လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ။

စင်ပေါ်ကို လူတစ်ယောက် တက်လာသည်။ ။ ဂျင်းဘောင်းဘီအနက် နှင့် ရှပ်အင်္ကျီက အပြာကွက်။ လမ်းလျှောက်ပုံစတိုင်လ်က မတ်သည် ၊ ဖြောင့်သည်။ ။ နည်းနည်းကလေးမှ မနွဲ့။ ခြေလှမ်းတွေက အကျဲကြီး။ နှစ်လမ်းလောက်နှင့် စင်အလယ်ကို ရောက်သွားသည်။ ။

"ဟင်"

အရပ်ကလည်း အမြင့်ကြီးပါ။ ဝါလေးနှင့်တော့ ကွာပါ။ ကုသိုလ် ကောင်းလှသည်။ ။ နီနှင့်ဆို သိပ်လိုက်မှာ ဟု ဖျတ်ခနဲ တွေးမိပြီး "ဘာဆို င်လို့ လဲ"ဟု နောက်ဆက်တွဲ ပယ်ချသည်။ ။ အဲဒီလို ဝါလေး မတွေးနိုင်ပါ။ ။ စင်ပေါ်ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ အသက်ရှူဖို့ ပင် မေ့လျော့နေသလိုပါ။ ဝါလေးကို စင်မြင့်ပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဖမ်းစားညှို့ယူထားလိုက်ပါသည်။ ။ ဝါလေး လှုပ်ပင်မလှုပ်။

"မင်္ဂလာညချမ်းပါ"

တိုးကာ လှိုင်းထသော အသံမှာ ဝါလေး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။ လေးထောင့်ကျကျ မေးရိုးနှင့် နားရွက်ရှေ့မှ ဒေါက်က ပါးပြင်တစ်လျှောက် လုံး ရှိနေသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းစိုစိုက် ပိရီသေသပ်လွန်းပါ သည်။ ။ မျက်လုံးက ကျယ်သည် ၊ စူးသည် ၊ တောက်ပသည် ၊ အသက်ပါသော မျက်လုံးမျိုး။

သူ့ဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာက စင်အောက်အထိ လွင့်ဖျံလာကာ ဝါလေး တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲယူထားသလို ငြိတွယ်သွားမိသည်။ ။

တစ်ခါမှ ဝါလေး ဒါမျိုးမကြုံဖူးပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟကာ အငေးသားလေး ကြည့်နေမိသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဘယ်လိုဝေဒနာမှန်းမသိ ခံစားလာရသည်

။

ဝါလေး ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

အရမ်းအံ့ဩမိသည်။ ။ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိသည်။ ။ လူ
တစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ခဏမှာ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တတ်သလား
၊ ဒီလောက်တောင် နှစ်ဝင်မျောပါ သွားတတ် သလား။

သူ့ဆီမှ အကြည့်ကို ဝါလေး ရုပ်သိမ်းလွှဲယူမရ။ စေးထန်းစွာ ကပ်ငြိ
တွယ်ဆက်နေလေသည်။ ။

သူ့နှုတ်ခမ်း အဖွင့်အပွင့်ကို လိုက်ပါ ခံစားရင်း ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒု
တ်နှင့် ပူနွေး လှိုက်ဖိုလာရ လေသည်။ ။

အမယ်လေး...ရှင် မတရားကြီးကို ဖမ်းစားလွန်းပါလားနော်။

စင်ပေါ်က သူက ဝါလေးကို မြင်ပုံမရ၊ လူတွေ အများကြီးမို့ မြင်လ
ည်း ပဲ မှတ်မိမှာ မဟုတ်။ သဲကွဲမှာ မဟုတ်။ ရောထွေးနေမှာ ပါ။

သူက အေးသော ငြိမ့်သော သီချင်းလေးကို ရွေးဆိုတတ်သည်။ ။
"မင်းလေးကို ချစ်လို့ "တဲ့ ။ ဝါလေး အသည်းခိုက်အောင် ကြိုက်သော သီ
ချင်းတစ်ပုဒ်ပါ။

"မင်းပြုံးချင်တယ်ဆို...ပြုံးလိုက်ပေါ့...

မင်းရှိက်ချင်တယ်ဆို...ရှိက်လိုက်တော့...

မင်းအတွက်ဆို ငါ တစ်သက်လုံး နိမ့်ကျပါစေ

ငါလေ မင်းရှေ့က ရှိတယ်...

မင်းသွားချင်တယ်ဆို...သွားလိုက်ပေါ့...

မင်းထားချင်တယ်ဆို...ထားခဲ့တော့...

မင်းလုပ်ချင်တာတွေ မတားဘူး...မိန်းကလေး

ဒါတွေ မင်းအတွက် ချစ်သက်သေ...

မင်းလေးကို ချစ်လို့ ..."

သူ့ဆိုသံမှာ ဝါလေး နှစ်ဝင်သွားမိသည်။ ။ ဘေးက နီနီကိုလည်း သတိမရ၊ ပိစ်ဝေါထဲမှာ ပါလား ဆိုတာလည်း သတိမရ။ စားပွဲပေါ် ရောက်လာသော အစားအသောက်တွေကိုလည်း မမြင်။ အရာခပ်သိမ်းကို ဝါလေး မေ့နေသည်။ ။ တမင်မေ့လိုက်တာ မဟုတ်၊ ဝါလေးကို မေ့သွားအောင် သူ ပြုစားလိုက်တာပါ။

"မင်းလေးကိုချစ်လို့ ...

ဒါတွေဟာ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ...

နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာများ ...

ပေးခဲ့တယ်...

ဒါတွေ မင်းအတွက် ချစ်သက်သေ...

မင်း ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်လိုက်ပေါ့...

မင်း မုန်းချင်တယ်ဆို မုန်းလိုက်တော့...

မင်းစိတ်စေရာကို အဆုံးစွန်သွားသည့်တိုင်...

ဒီလူ ခွင့်လွှတ်ချစ်နဲ့ လေ...

မင်းပြီးချင်တယ်ဆို ပြီးလိုက်ပေါ့...

မင်းရှိက်ချင်တယ်ဆို ရှိက်လိုက်တော့..."

မျက်တောင်ကလေးတွေ စင်းကျကာ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ လိုက်ဆို မိပါသည်။ ။ သူ့အသံက ဝါလေး၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လာရောက်ချည်နှောင်သလို ခံစားရသည်။ ။ ဝါလေးမညာချင်ပါ။ လူတစ်ယောက်အပေါ် ဝါလေး ဒီလောက် တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ သည် လို ရူးမတတ် မူးမတတ် သတိ လက်လွတ်ကြီး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ပေ။ မကြုံဖူးပါ။ သည် လိုအဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးပါ။

"မင်းလေးကိုချစ်လို့ ...

ဒါတွေဟာ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ...

နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာများ ...

ပေးခဲ့တယ်...

ဒါတွေ မင်းအတွက် ချစ်သက်သေ...

မင်း ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်လိုက်ပေါ့။ ။

F-3(A)

သူ့အကြည့်က ဝေခနဲ ဝါလေးတို့ စားပွဲဆီ ရောက်လာတာမို့ ဝါလေးကိုယ်ကိုကျုံ့ထားမိသည်။ ။ မျက်လုံးလေး တစ်ချက်သာရောက်ပြီး သူက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ။ ပရိသတ်ကို မော့မော့ကြည့်တတ် ပေမယ့် သိချင်းသံက ပကတိငြိမ်သက်လျက်။ အမှားအယွင်းမရှိ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တော်

တော်ကလေး အဆိုပိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်သည် ။ အသံမှာ လည်း ဆွဲအားရှိ သည် ။

"မင်း မုန်းချင်တယ်ဆို မုန်းလိုက်တော့

မင်းစိတ်စေရာကို အဆုံးစွန် သွားသည့်တိုင်

ဒီလူ ခွင့်လွှတ်အချစ်နဲ့ လေ...

မင်းသွားချင်တယ်ဆို သွားလိုက်ပေါ့...

မင်းထားချင်တယ်ဆို...ထားခဲ့တော့...

မင်းလုပ်ချင်တာတွေ မတားဘူး မိန်းကလေး..."

စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုရင်း လူတစ်ယောက်က ဝါလေးကို ကျောက်ရုပ် လို ဖမ်းစားထားနိုင် သလားကွယ်။ သူ့အနားကို ဝါလေး ရောက်သွားချင် သည် ။ သူနှင့် စကားတွေ ပြောချင်သည် ။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ဝင်လာ မှန်းမသိ။

"ဝါလေး...ဟဲ့...ဝါလေး"

အနီးကပ်ခေါ်သံ တစ်ခုက ဝေဝေဝါးဝါး နားထဲရောက်လာသည် ။

"ဝါလေး...ဝါလေး...ခက်တော့တာပဲ၊ ဝါလေး..."

ဘေးနားကပ်ငြိမိလေသည် ။ လူနှင့် စိတ် အကြာကြီး ကင်းကွာသွား ခဲ့သည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခေါ်နေတာတောင် မကြားဘူး။ မျက်စိကျွတ်ကျဉ်းမယ်။ ငမ်းလိုက်တာ၊ လွန်လွန်းတယ်"

နီနီက အခွင့်အရေးရတုန်း နှိပ်ကွပ်သည် ။ ဝါလေး ခွန်းတုံ့မပြန်။ လည်ချောင်းထဲမှာ စကားလုံးတွေ ကင်းမဲ့နေသည် ။ ပြောစရာစကားမရှိပါ

။ မျက်လုံးအစုံက စင်ပေါ်ပြန်ရောက်သွား သည် ။

နီနီက ဟင်းခနဲ ပင့်သက်ရှိုက်သည် ။

"စားလေ...မစားဘူးလား"

"နေပါဦး...ပြီးအောင် ကြည့်ပါရစေ"

"အရူးထနေပြန်ပြီ"

လက်မောင်းကလေး ဖမ်းဆုပ်ကာ တိုက်တွန်းသော နီနီကို စိတ်မရှည်စွာ ပြောသောအခါ နီနီက ကောင်းချီးပေးသည် ။

"ရှင်မှ မခံစားတတ်ပဲ"

ဝါလေးက သည်းမခံနိုင်စွာ တစ်ခွန်းပဲ ပြောသည် ။ နီနီနှင့် စကားနိုင်မလှအားပါ၊ ရန်မဖြစ်နိုင် ပါ။ ဝါလေးကို စင်ပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ငြိမ်ဆေးကျွေးထားသည် ။ ဝါလေး အာရုံတွေ သူ့ဆီမှာ ပဲ စုစည်း ခယနေတော့သည် ။

သူ...ဝါလေးကို ဖမ်းစားလွန်းပါလား။ အသံလေးနှင့် သိမ်းပိုက်နိုင်သည် ။ ပုံစံလေးနှင့် ညှို့ယူ နိုင်သည် ။ အကြည့်တွေ စကားတွေသာဆို ဝါလေး သွက်သွက်ခါအောင် ပစ်ကျကြွေဆင်း သွားမလားပဲ။

ဝါလေး သူ့ကို ကြောက်တောင် ကြောက်သွားမိပါသည် ။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်အထိ နှစ်လိုခြင်းတွေ ဖြစ်နိုင်ပါသလား။

သူက ခပ်အေးအေးကလေးနှင့် သီချင်းကို အဆုံးသတ်သည် ။ ဝါလေးကို သတိထားမိပုံမပေါ်။

"မင်းလေးကို ချစ်လို့ ..."

ဒါတွေဟာ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ...

နှလုံးသားများ ဒဏ်ရာများ ထားခဲ့တယ်...

ဒါတွေ မင်းအတွက် ချစ်သက်သေ...

မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ..."

ဝါလေးမှာ တော့ သီချင်းသံ ဆုံးသွားလည်း အငေးသား ကြည့်နေမိ
တုန်း သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ စင်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ ။

ယောင်ယမ်းကာ ဝါလေး မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ပြင်သည်။ ။

"ဝါလေး...ဘယ်လဲ"

ဖိုးထူးက ခပ်ဆတ်ဆတ် သတိပေးသည်။ ။ ဝါလေး ခုံမှာ ပြန်ထိုင်၏။

"ရော့...စား"

နီနီက မှာ ထားသမျှ ပန်းကန်တွေ ဝါလေးရှေ့ တိုးပေးပါသည်။ ။ မ
စားနိုင်၊ တစ်ခုမှ ကို မစားနိုင်။ သူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော
နေရာကလေးကိုသာ လစ်ဟာစွာ စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ ။

သူ ဘယ်သူလဲ...

သည် ဆိုင်မှာ ညစဉ်ညတိုင်း သီချင်းဆိုသလား။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းပြီး ကြည်လင်နုပျိုလွန်းပါသ
ည်။ ။ သူ ဝါသနာပါလို့ လာဆိုတာများ လား။ အဲဒီလိုသာဆို နောက်တစ်
ခါ တွေ့ရဖို့ မလွယ်။

ခုမှ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ပူသည်။ ။ သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ချင်
သည်။ ။ တစ်ခါလား၊ နှစ်ခါလား၊ မဟုတ်ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါတွေ့ချင်
ပါသည်။ ။

"ဒီဆိုင်က အဆိုတော်လား မသိဘူးနော်"

ဝါလေးက ဖိုးထူးကို သိများ သိမလားဟု မေးမိပါသည်။ ။

"ဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်သွားမေးပေါ့"

ဖိုးထူးအသံက မကြည်မလင်၊ အက်နေသည်။ ။

"မေးကြည့်ချင်လိုက်တာ"

ဝါလေးက လက်မလျှော့ချင်၊ တကယ်သွားမေးချင်သည်။ ။

"ဝါလေး"

ကိုကိုက ခပ်မာမာ ဟန့်တားသည်။ ။ ဝါလေး မလှုပ်ရဲတော့ပေ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဘဝင်မကျချင် ပါ။ အဲဒီ နီနီ ခေါ်လာတာ၊ ဝါလေးကို ချုပ်ချယ်ကန့်သတ် အမိန့်ပေး တားဆီးဖို့ အနှောင့်အယှက်ကို နီနီ ခေါ်လာတာ။ ။ ကိုကိုပါတော့ ဝါလေး လုံးဝ မလွတ်လပ်ပါ။ စိတ်ကျဉ်းကြပ်သည်။ ။

ပွင့်လင်းသော စိတ်ထဲဝင်တာ လုပ်တတ်သော ဝါလေးနှင့် စည်းကမ်းကြီးသော၊ လူကြီးဆန်သော ကိုကိုနှင့် လုံးဝ မတည့်ပါ။

နီနီသာ ကိုကိုအမိန့်တွေအောက်မှာ နေချင်နေမှာ။ ။ ဝါလေးကတော့ မရပေါင်၊ လုပ်ချင်တာဆို လုပ်လိုက်ရမှ။ ။

ကိုကိုရှေ့မှာ မို့သာ ခဏငြိမ်နေတာ။ ။ ဝါလေး စိတ်ထဲမှာ ကဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ အဲဒီလူကို သိချင်သည် ၊ သိအောင်လုပ်မည်။
